

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ดนตรีนั้นเป็นศิลปะแขนงหนึ่งซึ่งอาจกล่าวได้ว่า เกิดขึ้นจากความรู้สึกและพฤติกรรมเชิงสร้างสรรค์ทางด้านอารมณ์ ความสะท้อนใจผสมผสานเข้ากับจินตนาการของมนุษย์ที่มีต่อธรรมชาติและชีวิตซึ่งก็ได้ก่อให้เกิดเป็นภาษาแห่งเสียงดนตรีขึ้น

ชนชาติใดก็ตามที่มีภาษาพูด ภาษาเขียนเป็นของตนเอง มักจะได้รับการยกย่องว่าเป็นชนชาติที่เก่าแก่มีวัฒนธรรมเป็นของตนเองและก็เป็นเอกลักษณ์อย่างหนึ่งของชนชาตินั้น ดนตรีเองก็เช่นเดียวกัน ชนชาติใดที่มีดนตรีเป็นของตัวเองแล้วก็ย่อมจะได้รับการยกย่องว่ามีวัฒนธรรมสูงหรือเป็นชาติที่ได้สืบเชื้อสายมาเป็นเวลายาวนาน ดังเช่นที่ ปัญญา รุ่งเรือง ได้กล่าวไว้ในบทนำของหนังสือประวัติการดนตรีไทย ดังนี้

“ดนตรีเป็นวัฒนธรรมอันสูงส่งอย่างหนึ่งของชาติ แสดงให้เห็น ความรุ่งเรืองในอารยธรรมของชาติเจ้าของดนตรีได้เป็นอย่างดี ดังนั้น ดนตรีจึงเป็นสมบัติที่น่าภาคภูมิใจของบุคคลในชาติ เช่นเดียวกับความภาคภูมิใจในภาษาในวรรณคดีในนาฏศิลป์ และวิจิตรศิลป์”
(ปัญญา รุ่งเรือง, 2546: 2)

ชาติไทยเป็นชาติที่เก่าแก่และมีประวัติศาสตร์ของชาติอันยาวนานที่แสดงให้เห็นถึงความเจริญรุ่งเรืองอย่างสูงสุดในทุกยุคทุกสมัย และทางด้านศิลปะทางดนตรีไทยนั้นก็มีส่วนผสมผสานเข้ากับวิถีชีวิตของคนไทยตลอดมา มีการสืบทอดมรดกทางสังคม ภูมิปัญญาในการคิดค้นแสวงหาวัสดุธรรมชาติมาสร้างเป็นเครื่องดนตรีชนิดต่าง ๆ มากมาย ทั้งยังสามารถประพันธ์เพลง ทำนองดนตรีให้เหมาะสมกับเครื่องดนตรีที่ได้ผลิตขึ้นมา เครื่องดนตรีไทยได้มีวิวัฒนาการมาโดยตลอดทั้งรูปร่าง ลักษณะ การดัดแปลง และสร้างขึ้นใหม่ ดังที่ศาสตราจารย์นายแพทย์พูนพิศ อมาตยกุล ได้กล่าวถึงเรื่องเครื่องดนตรีไทย ในหนังสือดนตรีวิจักษ์ : ความรู้เรื่องดนตรีไทยเพื่อความชื่นชม ไว้ว่า

“เครื่องดนตรีไทยที่เราเห็นทุกวันนี้ หลายชิ้นเป็นของเกิดขึ้นใหม่ เดิมทีเรามีเครื่องดีด เครื่องสี และเครื่องเป่าง่าย ๆ เครื่องตีประกอบ จังหวะก็มีไม่มาก พิณต่าง ๆ กระจับปี่ ซอ และฉิ่ง ฉาบ กรับ โหม่ง นั้น กล่าวกันว่า มีมานานแล้ว” (พูนพิศ อมาตยกุล, 2527: 8)

นอกจากวิวัฒนาการทางด้านเครื่องดนตรีไทย บทเพลงไทยก็ได้มีวิวัฒนาการมาอย่างต่อเนื่อง คีตกวีที่ประพันธ์เพลงไทยได้พยายามประพันธ์บทเพลงให้มีท่วงทำนองและลีลาของเพลงให้เป็นไปตามความประสงค์ต่าง ๆ และในเพลงเหล่านี้ผู้ประพันธ์ได้พยายามปรุงรสของเพลงให้เข้ากับบรรยากาศ เหตุการณ์ และสถานที่ ซึ่งต้องอาศัยจิตวิทยาขั้นสูงในการประพันธ์ อันเป็นเหตุให้เกิดลักษณะต่าง ๆ ของการบรรเลงเพลงไทยเกิดขึ้น และหนึ่งในรูปแบบของการบรรเลงเพลงไทยนั้น “การบรรเลงเดี่ยว” ถือได้ว่าเป็นลักษณะของการบรรเลงที่ทำทลายความสามารถของผู้บรรเลง เนื่องจากการบรรเลงที่ต้องใช้กลวิธีพิเศษต่าง ๆ ซึ่งครุมนตรี ตราโมท ได้อธิบายถึงการบรรเลงเดี่ยวไว้ ดังนี้

“การบรรเลงเดี่ยว หมายถึง การบรรเลงเพลงอย่างหนึ่งที่ใช้เครื่องดนตรีจำพวกดำเนินทำนอง เช่น ระนาด ม้องวง ซอ จะเข้ บรรเลงแต่อย่างเดียว อาจมีเครื่องประกอบจังหวะ เช่น ฉิ่ง ฉาบ โหม่ง โทน-ระฆังนา สองหน้า หรือกลองแขก บรรเลงไปด้วยก็ได้ มีความประสงค์อยู่ 3 ประการ คือ

1. เพื่ออวดทาง คือ วิธีดำเนินทำนองของเครื่องดนตรีชนิดนั้น ตามที่ครูได้ตกแต่งขึ้นไว้อย่างไพเราะและวิจิตรพิสดาร สมที่จะบรรเลงอวดได้
 2. เพื่ออวดความแม่นยำ จดจำทำนอง เม็ดพราย และวิธีการที่ครูผู้แต่งได้ประดิษฐ์ไว้อย่างถี่ยวนทุกประการของการบรรเลง
 3. เพื่ออวดฝีมือ ผู้บรรเลงมีความสามารถบรรเลงเครื่องดนตรีชนิดนั้น ๆ ได้ ตามที่ครูผู้แต่งได้ประดิษฐ์ไว้ ไม่ว่าจะโลดโผนหรือพลิกแพลงเพียงใดก็สามารถทำได้ถูกต้อง ไม่มีบกพร่อง”
- (มนตรี ตราโมท, 2538: 32)

ในส่วนของเพลงที่ใช้ในการบรรเลงเดี่ยวนั้น เป็นเพลงที่ถูกตกแต่งท่วงทำนอง และการใช้กลวิธีพิเศษในการบรรเลง เพลงที่ใช้บรรเลงเดี่ยวส่วนใหญ่จะนิยมนำเพลงในอัตราจังหวะสามชั้น เพลงเถา ที่เป็นเพลงประเภทหน้าทับปรบไก่หรือหน้าทับสองไม้มาประดิษฐ์ทำนองสำหรับเป็นเพลงใช้บรรเลงเดี่ยว เช่น เพลงนกขมิ้น เพลงแขกมอญ เพลงพญาโศก เป็นต้น นอกจากนี้ยังได้มีการนำเอาเพลงประเภทเพลงหน้าพาทย์ซึ่งเป็นกลุ่มเพลงพิเศษที่โบราณจารย์ได้แต่งขึ้นสำหรับบรรเลงประกอบพิธีกรรมและประกอบการแสดง มาประดิษฐ์เป็นเพลงเดี่ยวอีกด้วย ซึ่งได้แก่ เพลงกราวใน

เพลงกราวในเป็นเพลงที่จัดอยู่ในเพลงหน้าพาทย์ ซึ่งใช้บรรเลงประกอบกิริยาอาการของตัวละคร หรือใช้เป็นสัญลักษณ์ของครุเทพและเทวดาในพิธีไหว้ครุครอบครูดนตรีและ

นาฏศิลป์ เพลงกราวในของเดิมเป็นเพลงอัตราจังหวะสองชั้น เป็นทางบรรเลงธรรมดามอยู่ในชุดโหมโรงเย็น โหมโรงกลางวัน และโหมโรงเทศน์ ไม่ปรากฏว่าผู้แต่งเพลงกราวในนั้นคือใคร บรรดาครูเพลงดนตรีไทยได้นำเพลงกราวในมาประดิษฐ์เป็นทางพิเศษสำหรับใช้ในการบรรเลงเดี่ยวโดยใช้กลวิธีพิเศษ เม็ดพรายในการบรรเลงอย่างครบถ้วนของกระบวนการบรรเลงเดี่ยว และการบรรเลงเดี่ยวเพลงกราวในนี้ เครื่องดนตรีจำพวกเครื่องเป่าพาทย์ได้มีการตกแต่งทำนองโดยการยืดขยายจากอัตราจังหวะสองชั้นให้เป็นอัตราจังหวะสามชั้น และได้ตัดทอนจากอัตราจังหวะสองชั้นให้เป็นอัตราจังหวะชั้นเดียว จนครบเป็นเดี่ยวทั้งเถา แต่การในบรรเลงเดี่ยวเพลงกราวในของเครื่องดนตรีจำพวกเครื่องสายนั้น นิยมบรรเลงเดี่ยวเพียงแต่อัตราจังหวะสองชั้น

จุดเด่นที่เป็นเอกลักษณ์อันสำคัญของเพลงกราวใน คือเป็นเพลงที่มีลูกโยน อีกทั้งลูกโยนแต่ละชุดก็จะตกในเสียงที่ต่างกัน ในเรื่องของลูกโยนนี้ ศาสตราจารย์ ดร.อุทิศ นาคสวัสดิ์ ได้ให้ความหมายของ "ลูกโยน" ในหนังสือทฤษฎีและหลักปฏิบัติดนตรีไทยและพจนานุกรมดนตรีไทยไว้ว่า

“ลูกโยน หมายถึง ทำนองตอนหนึ่งของเพลงซึ่งต้องการยืนอยู่ ณ เสียงใดเสียงหนึ่งเพียงเสียงเดียว” (อุทิศ นาคสวัสดิ์, 2546: 94)

การบรรเลงลูกโยนนี้จะไม่บังคับความยาวของอัตราจังหวะ ผู้บรรเลงสามารถที่จะยืดขยายหรือตัดทอนลงได้ตามความสามารถหรือความเห็นที่ไพเราะ เหมาะสมของผู้บรรเลง ดังนั้นการบรรเลงเพลงเดี่ยวกราวใน ในส่วนของลูกโยนนั้นผู้บรรเลงแต่ละท่านจึงมีการบรรเลงที่แตกต่างกันภายใต้ข้อกำหนดของเสียงที่โยนและกระสวนทำนองเดียวกัน ถึงแม้ว่าผู้บรรเลงจะเป็นคนคนเดียวกับการบรรเลงเดี่ยวกราวในในแต่ละครั้ง ก็มิได้หมายความว่า จะบรรเลงได้เหมือนกันทุกครั้ง ซึ่งเพลงที่เป็นลักษณะเช่นนี้นั้นปรากฏอยู่ 3 เพลง คือ เพลงเชิดนอก เพลงกราวใน และเพลงทยอยเดี่ยว สำหรับเพลงเดี่ยวกราวในนั้นอาจารย์สังัด ภูเขาทอง ได้กล่าวไว้ในหนังสือการดนตรีไทยและทางเข้าสู่ดนตรีไทย ดังนี้

“เพลงกราวใน เป็นเพลงเดี่ยวสำคัญที่สุดในบรรดาเพลงเดี่ยวทั้งหลาย คือนอกจากจะเป็นเพลงที่ยาวแล้ว ยังเป็นเพลงที่ครูอาจารย์ทางดนตรีไทยมีโอกาสรื้อปรุงให้ไพเราะ เพราะเป็นเพลงที่มีโยน (เพลงมีโยน ไม่บังคับจังหวะจะยาวเท่าไรก็ได้) การเปลี่ยนบันไดเสียงของเพลงกราวในจะเปลี่ยนกันที่ลูกโยน” (สังัด ภูเขาทอง, 2539: 102)

ศาสตราจารย์ ดร.อุทิศ นาคสวัสดิ์ ได้กล่าวถึงการบรรเลงเดี่ยวกราวโน ในหนังสือ ทฤษฎีและหลักปฏิบัติดนตรีไทยและพจนานุกรมดนตรีไทย ไว้ว่า

“เพลงกราวโนนั้นเป็นเพลงที่แสดงกิริยาไปมาอย่างยั๊กซ์ จึงต้องเป็นเพลงตึงต่งหนอย เพลงนี้นับว่าเป็นยอดในการเดี่ยว เพราะประการแรกมีเสียงครบถ้วน 7 เสียง ประการที่สองเป็นเพลงที่มีโยนหลายโยน แต่ละโยนลงเสียงลูกตกไม่ซ้ำกันเลย เริ่มต้นด้วยลูกขึ้นที่ส่งผ่าเผยสมกับกิริยาเดินของยั๊กซ์ แล้วออกโยนที่หนึ่งซึ่งตกเสียง “โด” แล้วออกโยนที่สองซึ่งตกเสียง “เร” เมื่อจบโยนต้นทั้งสองนี้แล้วจึงออกเนื้อกราวโนสองเที่ยว พอจบเนื้อก็ออกโยนที่สามซึ่งเป็นเสียง “ที” แล้วออกโยนที่สี่เป็นเสียง “มี” โยนที่ห้าเป็นเสียง “ลา” โยนสุดท้ายเป็นเสียง “ฟา” แล้วจบด้วยเสียง “โด” ตามเดิม ลูกโยนแต่ละชุดนั้นตกเสียงต่างกันเปิดโอกาสให้ผู้เดี่ยวได้ใช้ทางพิเศษได้อย่างเต็มที่ การฟังเพลงเดี่ยวกราวโนนั้นต้องฟังที่โยน เพื่อว่าแต่ละโยนนั้นผู้เดี่ยวใช้ทางที่ไพเราะเพราะพริ้งหรือโลดโผน สมกับลักษณะของเพลงกราวโนหรือไม่ เมื่อถึงตอนออกเนื้อสองเที่ยวก็ต้องตัดแปลงมิให้แต่ละเที่ยวซ้ำกัน และต้องให้ลูกอย่างสลับซับซ้อนให้สมกับลูกโยนที่บรรเลงมา”

(อุทิศ นาคสวัสดิ์, 2546: 69)

เพลงกราวโน ได้ถูกนำมาประดิษฐ์เป็นทางสำหรับการบรรเลงเดี่ยวเครื่องดนตรีไทย โดยครูดนตรีไทยที่มีความรู้ความสามารถหลากหลายเครื่องมือทั้งในกลุ่มที่เป็นเครื่องเป่าพาทย์ และในกลุ่มเครื่องสาย เช่น ระนาดเอก ฉิ่งวงใหญ่ ซอด้วง ซออู้ จะเข้ เป็นต้น โดยแต่ละเครื่องดนตรีนั้นมีทางในการบรรเลง เทคนิค กลวิธีที่ใช้ในการบรรเลงแตกต่างกันไปตามความสะดวก ความเหมาะสมและตามลักษณะเฉพาะของเครื่องดนตรีนั้น ๆ เพลงเดี่ยวกราวโนนี้เป็นเพลงท้าทายความสามารถของผู้บรรเลงเป็นอย่างยิ่ง เพราะนอกจากจะมีการใช้กลวิธีหรือเม็ดพรายในการบรรเลงของเครื่องดนตรีแต่ละชนิดที่แตกต่างกันไปแล้ว ยังมีในเรื่องของจังหวะ ที่ผู้บรรเลงจะต้องเป็นผู้แม่นจังหวะอย่างยิ่งในเรื่องนี้ด้วย เพราะลักษณะของเพลงกราวโนตามที่ได้กล่าวไว้ในข้างต้น

ซอด้วง เป็นเครื่องดนตรีไทยชนิดหนึ่งที่ได้มีการประดิษฐ์เป็นทำนองเพื่อการบรรเลงเดี่ยวซอด้วงขึ้น และทางการบรรเลงเดี่ยวซอด้วงเพลงกราวโนที่ได้ปรากฏมาในปัจจุบันนี้ทางหนึ่งก็คือ ทางของครูปลั่ง วนเขจร ซึ่งทางเดี่ยวซอด้วงเพลงกราวโนของ ครูปลั่ง วนเขจรเป็นทางเดี่ยวซอด้วงที่ใช้กลวิธีต่าง ๆ ของการบรรเลงซอด้วงไว้อย่างหลากหลาย ซึ่งส่งผลให้

ทางเดี่ยวซอด้วงทางนี้เป็นทางที่ไพเราะ ชวนฟัง และเหมาะกับการทำการศึกษาวิเคราะห์ถึงการใช้กลวิธีต่าง ๆ เม็ดพราย ต่าง ๆ ในการดำเนินทำนอง

ครูปลั่ง วนเขจร เป็นนักดนตรีที่มีฝีมือดีมากในด้านการบรรเลงเครื่องสาย โดยเฉพาะซอด้วง ครูปลั่งนั้นเคยเป็นครูสอนขอให้แก่นักเรียนในโรงเรียนนาฏดุริยางค์ หรือวิทยาลัยนาฏศิลป์ในปัจจุบัน และเป็นครูคนหนึ่งของอาจารย์ประเวช กุมุท ปัจจุบันนี้ครูปลั่งได้ถึงแก่กรรมแล้ว ซึ่งในระหว่างที่ครูปลั่งยังมีชีวิตนั้น ครูได้ถ่ายทอดทางการบรรเลงเดี่ยวซอด้วงหลายเพลงให้กับครูเต็ม หรือครูเบ็ญจรงค์ ธนโกเศศ และหนึ่งในเพลงต่าง ๆ ที่ครูได้ถ่ายทอดให้กับครูเบ็ญจรงค์ก็คือเพลงกราวใน ครูปลั่งได้ถ่ายทอดกลวิธี ของการบรรเลงเดี่ยวซอด้วงเพลงกราวใน ให้ไว้กับครูเบ็ญจรงค์ อย่างครบถ้วนและครูเบ็ญจรงค์ก็ได้สืบทอดทางการบรรเลงทางนี้มาจนกระทั่งปัจจุบัน โดยที่ยังคงรักษาการบรรเลงจากต้นแบบไว้

ปัจจุบันครูเบ็ญจรงค์ ธนโกเศศ เป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาศิลปะการแสดง (ดนตรีไทย) ซึ่งครูเบ็ญจรงค์ได้รับคัดเลือกจากคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติในปี พ.ศ. 2541 และนับได้ว่าเป็นนักดนตรีและครูดนตรีไทยที่มีความสามารถสูงสุดเป็นปฐมนิยบุคคลด้านดนตรีไทยที่เป็นตัวอย่างแก่นุชนดนตรีรุ่นหลัง ครูเบ็ญจรงค์ได้สืบทอดทางเพลงกราวในที่ครูปลั่งได้ต่อให้โดยยังคงรักษาเทคนิค กลวิธี และทางของการบรรเลงไว้อย่างสมบูรณ์ นอกจากนี้ครูเบ็ญจรงค์ยังได้ถ่ายทอดทางการบรรเลงเดี่ยวซอด้วงให้กับบรรดาลูกศิษย์ของครู เพื่อเป็นการเผยแพร่ทางการบรรเลงมิให้สูญหายไปอีกด้วย

ด้วยลักษณะเด่นของเพลงกราวในที่ทำให้มีการนำมาประดิษฐ์ ตกแต่งเพลงกราวในให้เป็นทำนองเดี่ยวสำหรับการเดี่ยวเครื่องดนตรีไทยแต่ละชนิดและให้ได้ใช้เทคนิค กลวิธี เม็ดพรายที่หลากหลายในการบรรเลงเพื่อให้เกิดความไพเราะแล้ว เพลงกราวในนั้นยังถือว่าเป็นเพลงเดี่ยวชั้นสูงและเป็นเพลงเดี่ยวที่สำคัญเพลงหนึ่ง ซึ่งผู้วิจัยได้พบว่ามิกงานวิจัยทางดนตรีไทย ที่เกี่ยวกับการทำการศึกษาวิเคราะห์ถึงการบรรเลงเพลงกราวในหลายคนและหลายเครื่องมือ ดังนั้นในการทำการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงมีความประสงค์ที่จะมุ่งศึกษาการบรรเลงเดี่ยวซอด้วงเพลงกราวใน โดยเลือกทางของครูปลั่ง วนเขจร ครูขอผู้หนึ่งซึ่งมีความสามารถเป็นอย่างยิ่งในการนำมาทำการศึกษาวิเคราะห์ในครั้งนี้

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาบริบทของเพลงเดี่ยวกราวใน

1.2.2 เพื่อศึกษาวิเคราะห์ทำนองหลักของเพลงกราวในกับการประดิษฐ์เป็นทางเดี่ยวซอด้วง ทางครูปลั่ง วนเขจร

1.2.3 เพื่อศึกษาวิเคราะห์ถึงการใช้กลวิธีพิเศษต่างๆ ในการบรรเลงเดี่ยวซอด้วง เพลงกราวในทางครูปลั่ง วนเขจร

1.3 วิธีการดำเนินงานวิจัย

การดำเนินงานวิจัยวิเคราะห์เดี่ยวซอด้วงเพลงกราวในทางครูครูปลั่ง วนเขจร ผู้วิจัย ได้ทำการศึกษารวบรวมข้อมูลเอกสาร งานวิจัย ตำราทางวิชาการและการสัมภาษณ์ เพื่อให้ การศึกษาวิจัยครั้งนี้ครอบคลุมเนื้อหาและบรรลุวัตถุประสงค์ไปได้ด้วยดี ผู้วิจัยจึงได้แบ่ง ขั้นตอนในการดำเนินงานวิจัยออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นรวบรวมข้อมูล
2. ขั้นศึกษาวิเคราะห์ข้อมูล
3. ขั้นนำเสนอข้อมูล

โดยในแต่ละขั้นตอนของการดำเนินงานวิจัยมีรายละเอียด ดังนี้

1.3.1 ขั้นรวบรวมข้อมูล

1.3.1.1 รวบรวมข้อมูลจากเอกสาร งานวิจัย ตำราทางวิชาการเพื่อหาบริบท ของเพลงเดี่ยวกราวในทางซอด้วง จากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ดังนี้

สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 สถาบันไทยศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 ห้องสมุดคณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 สำนักหอสมุดกลางมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 หอสมุดแห่งชาติ
 หอสมุดดนตรีสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี

1.3.1.2 รวบรวมข้อมูลภาคสนาม โดยการสัมภาษณ์บุคคลที่เกี่ยวข้อง ผู้ทรงคุณวุฒิ และผู้เชี่ยวชาญด้านดนตรีไทย ดังนี้

ครูเบ็ญจรงค์ ชนโกเศศ ศิลปินแห่งชาติ สาขาศิลปะการแสดง(ดนตรีไทย)
 ครูสุดจิตต์ ดุริยประณีต ศิลปินแห่งชาติ สาขาศิลปะการแสดง(คีตศิลป์ไทย)
 ครูจิรัส อัจฉรวงศ์ ผู้เชี่ยวชาญพิเศษดนตรีไทย กองการสังคีต กรมศิลปากร

รองศาสตราจารย์พิชิต ชัยเสรี ข้าราชการอาจารย์บำนาญ
 คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 ครูศิลป์ ตราโมท ผู้เชี่ยวชาญพิเศษดนตรีไทย กองการสังคีต กรมศิลปากร
 อาจารย์รัฐระพล น้อยนิตย์ อาจารย์ประจำภาควิชาดุริยางค์ไทย
 วิทยาลัยนาฏศิลป์
 อาจารย์นัฐพงศ์ ไสวัตร หัวหน้าภาควิชาดุริยางคศิลป์ คณะศิลปนาฏ
 ดุริยางค์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์
 อาจารย์ดุษฎี มีป้อม หัวหน้าภาควิชาดุริยางคศิลป์ไทย คณะศิลปนาฏ
 ดุริยางค์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

1.3.1.3 ต่อเพลงเดี่ยวซอด้วง เพลงกราวโน ทางครูปลั่ง วนเขจร จากครู
 เบ็ญจรงค์ ธนโกเศศ และทำการบันทึกโน้ต พร้อมกับตรวจสอบความถูกต้องของการบันทึก

1.3.2 ชั้นศึกษาวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1.3.2.1 นำข้อมูลที่ได้จากการรวบรวมจากแหล่งข้อมูล และการสัมภาษณ์
 บุคคลที่เกี่ยวข้อง ผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้เชี่ยวชาญ มาเรียบเรียงจัดเป็นหัวข้อ หมวดหมู่ ดังที่กล่าว
 ในส่วนของขอบเขตการวิจัย ข้อ 1

1.3.2.2 ศึกษาวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของทางเดี่ยวซอด้วงกับทำนองหลัก
 เพลงกราวโน ตามส่วนประกอบที่สำคัญของเพลง 2 ส่วน คือส่วนที่เป็นทำนองโยน และส่วน
 ที่เป็นทำนองเนื้อเพลง โดยใช้หลักของการวิเคราะห์เพลงคือ

สังคีตลักษณ์

บันไดเสียง

จังหวะ

การเคลื่อนที่ของทำนอง

1.3.2.3 ศึกษาวิเคราะห์ถึงการใช้วิธีการ กลวิธีพิเศษต่าง ๆ ของการบรรเลง
 เดี่ยวซอด้วงที่ได้นำมาใช้ในการบรรเลงเดี่ยวซอด้วงเพลงกราวโน ทางครูปลั่ง วนเขจร ดังนี้

การใช้กลวิธี เม็ดพราย ในการบรรเลงเดี่ยวซอด้วง

กลุ่มเสียง

การเคลื่อนที่ของทำนอง

1.3.3 ชั้นนำเสนอข้อมูล

การนำเสนอข้อมูลจากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอในรูปแบบพรรณนาวิเคราะห์ โดยที่ผู้วิจัยได้เรียบเรียงและแบ่งการนำเสนอออกเป็น 5 บท โดยในแต่ละบทมีรายละเอียดของเนื้อหา ดังนี้

บทที่ 1 บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

วัตถุประสงค์

ขอบเขตงานวิจัย

วิธีการดำเนินงานวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

บทที่ 2 บริบทที่เกี่ยวข้อง

การบรรเลงเดี่ยว

ความหมายและลักษณะของการบรรเลงเดี่ยว

โอกาสและความเหมาะสมในการบรรเลงเดี่ยว

เพลงเดี่ยว

ความหมายและลักษณะของเพลงเดี่ยว

เพลงเดี่ยวสำหรับซอด้วง

ลักษณะเสียงซอด้วง

เสียงปกติ

เสียงพิเศษ

เพลงกราวใน

ประวัติเพลงกราวใน

โอกาสในการบรรเลงเพลงกราวใน

เพลงเดี่ยวกราวใน

ประวัติครูปลั่ง วนเขจร และผู้สืบทอดเดี่ยวซอด้วงเพลงกราวใน

ทาง ครูปลั่ง วนเขจร

ประวัติครูปลั่ง วนเขจร

ประวัติครูเบ็ญจรงค์ ธนโกเศศ ผู้สืบทอดทางเดี่ยวซอด้วงเพลง

กราวใน ทางครูปลั่ง วนเขจร

บทที่ 3 วิเคราะห์เปรียบเทียบทำนองหลักกับการประดิษฐ์เป็นทางเดี่ยวซอด้วง
เพลงกราวใน ทางครูปลั่ง วนเขจร

วิเคราะห์รูปแบบเพลง

วิเคราะห์บันไดเสียง

วิเคราะห์จังหวะ

วิเคราะห์การเคลื่อนที่ของทำนอง

บทที่ 4 วิเคราะห์การใช้กลวิธี เม็ดพรายในการบรรเลงเดี่ยวซอด้วงเพลงกราวใน
ทางครูปลั่ง วนเขจร

การใช้กลวิธีพิเศษในการบรรเลง

กลุ่มเสียง

การเคลื่อนที่ของทำนอง

บทที่ 5 บทสรุปและข้อเสนอแนะ

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบบริบทของเพลงเดี่ยวกราวใน
2. ทราบโครงสร้างของทำนองหลักและการประดิษฐ์เป็นทางเดี่ยวซอด้วง
3. ทราบวิธีการใช้เม็ดพราย กลวิธีพิเศษต่าง ๆ ในการบรรเลงเดี่ยวซอด้วงเพลงกราวใน ทางครูปลั่ง วนเขจร